

Oponentský posudek na diplomovou práci Bc. Marie Markové „Počátky ženského ledního hokeje na Kladně“

Diplomantka se ve své práci pustila na pevninu, jíž dlužno charakterizovat otřepaným „zde jsou lvi“. Ženský hokej, ať už v globálním nebo lokálním kontextu, se v českém sportovním dějepysku – a konec konců i žurnalistice a přílehlých odvětvích – netěší valné pozornosti. Jen pro ilustraci: Miloslav Jenšík, papež českých hokejových historiků, ve své Zlaté knize ledního hokeje (Praha 2011) věnuje ženskému hokeji tři odstavce z cca 550 stran. A to ještě pouze v souvislosti s oslavou s nápoji, kterou si kanadské vítězky olympijského turnaje ve Vancouveru uspořádaly přímo na ledě po skončení finálového klání.

Své líčení příběhů první generace hráček v jedné z tradičních bašt českého hokeje vystavěla na výpovědích „sedmi statečných“, které v druhé polovině osmdesátých let stály u zrodu a prvních krůčků kladenského ženského hokejového týmu. Vystává z nich před námi plastický obraz vzniku a fungování unikátního hokejového celku, jeho každodenního chodu, „utužování kolektivu“ mimo led, navazování kontaktů se spřízněnými společenstvími v tu- i cizozemsku - až po první výjezdy za hranice a poznávání ženských hokejových týmů v zemích, které byly proti tehdejšímu Československu o mnoho koňských délek dál.

Neocenitelné je zachycení prchavých, ale podstatných prchavých okamžiků, které uvolní lavinu s nedozírnými následky (např. když jedna z narátorek vzpomíná, jak ji ovlivnil krátký zpravodajský šot v Brankách, bodech, vteřinách o jakémsi ženském turnaji v Kanadě). Za přínosné považují i ukotvení počátků ženského hokeje v tehdejších kladenských hokejových souřadnicích. I když kladenský hokej v osmdesátých letech prodělal výrazný ústup ze slávy, stále vykazoval silné fanouškovské zázemí.

Podnětné je vylíčení pozice týmu v komplexu kladenského hokejového oddílu, včetně nekonečných potíží se sháněním výstroje, o kterých se pánským protějškům zdejších hokejistek ani nezdálo. Tak nějak vypadaly podle dostupných svědectví počátky mnoha významných hokejových klubů v této republice, se zarážejícím množstvím styčných ploch a detailů.

Ačkoli se diplomantka záměrně rozhodla „*soustředit pouze na hráčky*“ a vynechala trenéry a funkcionáře s první generací ženského kladenského hokeje spojené, myslím, že je to škoda. Ti totiž dokáží dodat příběhu ty fazety, které šestnáctileté-dvacetileté holky v reálném čase možná ani nevnímaly. Možnosti, které tento typ narátora nabízí, odhalují připojené vzpomínky berounského průkopníka a hybatele ženského hokeje Václava Roztočila (které se okrajově dotýkají i kladenského hokeje), s pozoruhodnými detaily o vlivu Československé strany socialistické, s portréty lokálních škodných z ČSTV a blazeovaných nabobů z ústředí hokejového svazu, i důležitých postav v pozadí, které „pomáhaly, i když nemusely“.

Na hřišti, které si diplomantka vykolíkovala, se však pohybuje – jazykem prvorepublikových sportovních zpravodajů - „*jako naprostý rutinér*“. Zároveň prokázala zběhlost v existujícím rezervoáru informací o ženském hokeji ve světě, a její práce tak může sloužit i jako „rozcestník značených cest“ pro další pokračovatele.

Drobné výhrady mám vůči několika stylistickým ústřelům. Přesto považuji práci za zdařilou a podnětnou, a doufám, že Marie Marková prozkoumá ještě další části této neprobádané pevniny sportovní historie. Jak ukazují některá víceméně náhodná zjištění z poslední doby, překvapení nejsou vyloučena. A i kdyby ne, přeji ji v jakémkoli jejím dalším usilování mnoho zdarů a úspěchů.

A mám-li se dopustit hodnocení, pomohu si slovy profesora Nového, významné figury katedry pomocných věd historických na FF UK (ano, toho z knihy Náměstí Krasnoarmějců) - „Máte to za

výbornou – ale nezpychněte“.

Mgr. Radek Diestler